

Књижевне
ВЕРТИКАЛЕ
Књижевне

Број 6 • мај – август 2015.
ДРУШТВО КЊИЖЕВНИКА БЕОГРАДА
Broj 6 • maj – avgust 2015.
DRUŠTVO KNJIŽEVNIKA BEOGRADA

**Година II Број 6
Мај - август 2015**

**КЊИЖЕВНЕ
ВЕРТИКАЛЕ**

Друштво књижевника Београда

СУКОБ СТАРОГ И НОВОГ

– век од објављивања романа „Нове”
Јелене Ј. Димитријевић (1862-1945) –

Роман „Нове”, објављен 1912. године у издању Српске књижевне задруге, сматра се најуспелијим прозним остварењем Јелене Ј. Димитријевић. Ово, по тематици веома занимљиво а по литерарној вредности значајно књижевно дело, крајем 2012. године доживело је своје друго издање. Интересовање за ново читање прозе Јелене Ј. Димитријевић показала је издавачка кућа Службени гласник која је у овиру Библиотеке Службени гласник, у колекцији Сопствена соба, објавила репринт овог романа. Тако је, на најлепши могући начин, одата почаст заборављеној српској књижевници Јелени Ј. Димитријевић која је управо у 2012. години прославила чак два јубилеја – век и по од рођења и век од првог издања романа „Нове”. У времену у коме српска друштвена и културна јавност обнавља интересовање за оријентални свет, његову културу и обичаје и када се нарочито скреће пажња на оријентално наслеђе у српској књижевности и култури, овај роман свој нови живот започиње, рекло би се, у право време.

Тематика романа „Нове”, делом је везана за положај турских жена, хареме и патњу вечитих затвореница, а делом за другу, такође, значајну књижевну преокупацију Јелене Ј. Димитријевић а то је сукоб старог и новог. У појмовном смислу, у делима Јелене Ј. Димитријевић, старо је метафора за традиционална схватања живота, за привр-женост моралним начелима која су строга и веома искључива. Ново, пак, представља антипод старом, и коси се са свим постулатима на којима оно почива. Још једноставније речено, старо се приписује Истоку а ново Западу. Иако је ова подела прилично уопштена, она се у роману „Нове” трансформише у сукоб старог и новог. Наиме, у роману се проблематизује питање новог на Истоку, односно како се турско традиционално друштво суочава са променама и утицајима који су стигли са Запада. Појам нове, се, још прецизније речено, односи на турске жене, које су након извесних друштвено-политичких промена кренуле путем

сопствене еманципације, односно вођене западњачким идејама, од старих, традиционалних, постале нове, модерне.

Јелена је овим романом поставила тезу да се различитости у оквиру култура и цивилизација нипошто не могу превазићи, а основни разлог за то је психолошки и ментални јаз који раздваја два света и који не може бити премошћен. Главна јунакиња романа, Туркиња Емир-Фатма, одрасла је у врло традиционалној породици, али је школована по западњачком узусу. Наиме, ћерка строгог, конзервативног, традиционалног старотурчина, под окриљем своје гувернанте, Францускиње, учи француски и енглески, свира клавир, зна да пише изузетно понесена литерарно-интонирана писма, чита романе писаца који су у то време у Француској последња мода, има интелектуалну зрелост да полемиче са западњачким виђењем Турске, али када се њена побуна оствари, када презре све моралне норме, раскине са оцем, и са вољеним човеком оде у свет, она се у том свету, толико вољеном Паризу, осећа као туђин и умирујући оставља аманет породици да њену ћерку не васпитавају као што су њу.¹

Композицијски и тематски посматрано, ово је најзрелије прозно дело Јелене Ј. Димитријевић. Роман „Нове”, одликује се сложеном динамичком структуром, са синкретизмом жанрова, као и доминантним објективним приповедањем, али са модерном плуриперсоналном тачком гледишта јунака, носилаца колективног јавног мњења прошле епохе – у време револуционарних превирања у првој деценији 19. века у многонационалном граду Солуну.² Радња романа обухвата временски период од маја 1905. до децембра 1907. године. Тако се време епистоларија и хронотоп готово подударају а писмима се постиже илузија аутентичности и епског догађаја у целини.³ Роман има двадесет глава које су готово истоветне по обиму, а приповедање се одвија и на нивоу субјективног и на нивоу објективног. Епистоларни делови романа доносе субјективно, док

¹ Предраг Протић: *Суочавање искустава у прози и поезији Јелене Димитријевић*, (ур.) Хаџи Танчић, Градина, Ниш, 1982, стр. 147.

² Бранимир Човић: *Форме наратива у прози Јелене Ј. Димитријевић (на примеру романа Нове)*, (ур.) проф. др Мирољуб Стојановић, *Зборник реферата са научног скупа Јелена Димитријевић: Живот и дело*, Ниш, 2006, стр. 21.

³ Ибид., стр. 22.

чисто приповедни, нараторски доносе објективно приповедање. Комбиновањем путописног и епистоларног жанра који је иначе био уобичајена појава за женску књижевност, Јелена остаје доследна свом књижевном путу.

Овај роман, попут свих прозних дела Јелене Ј. Димитријевић, обилује описима који су у функцији, како појединачних делова радње, тако и саме поенте романа која се одвија на општем нивоу. Већ у самом уводу у роман, књижевница кроз опис интимног, унутрашњег света своје главне јунакиње Емир-Фатме, истовремено, на симболичан начин приказује представнице нове, модерне Турске: Она је Туркиња, сентиментална, страсна и способна за најчудноватија маштања... Она је жива и весела, и зато је сви воле... Све је разумела, свачији је бол појмила...⁴ Такође, приказујући њеног оца, као антипод свему ономе што је ново и што долази са Запада, Јелена заправо износи став шаротурака: Њен отац мрзи Европу а воли што му кћи зна европске језике и што свира на клавиру.⁵ Из оваквог става се може закључити да су традиционални Турци желели да им ћерке стекну образовање али искључиво због тога што нису желели да заостају за другим, пашинским ћеркама. То образовање није имало никакву примену, нити су те девојке и друштво чије су били део, имали корист од тог знања. У роману „Нове” је описана елитна култура, коју сагледавамо из визуре харема високог грађанског слоја. Управо међу припадницима тог грађанског слоја, познавање језика и других елитних вештина, било је приоритет. Апсурд се очитава у чињеници да поред постојања те полиглотије или такозваног лингвистичког номадизма, постоји одсуство комуницирања. Дакле, та полиглотија постаје сама себи циљ, супротно свим модерним, западњачким виђењима лингвистичког номадизма који претпоставља динамику, комуницирање и сталну трансгресију. Знање по себи нема вредност уколико остаје на маргинама свог затвореног система, односно уколико не захтева употребну

⁴ Јелена Ј. Димитријевић: *Нове*, Београд, 1912, стр. 20.

⁵ Ибид., стр. 21.

вредност. Тако је реч отелотворена кроз ужитак.⁶ Из кратког дијалога између Емир-Фатминог оца и очеве мајке сазнајемо да је жеља за образовањем деце била примарна али и да постоји сумња у његову сврсисходност, упућујући чак и на могућу погубност такве одлуке: „Мајчице, да сам дао још пет, десет пута за Фатмино учење, па не бих жалио: волим што ми је кћи образована”. „И ја сине, волим, али се и бојим. Да је било једно или друго, никако обоје. Коран и романи, решетке и европско учење, мени се чини, сине, не иде. Аллах нека нам умудри Фатму”.⁷

Контрастима којима се служила при портретисању лика главне јунакиње Емир-Фатме, Јелена је заправо желела да нагласи јаз између два цивилизацијска света. Она је свакако то могла да учини са успехом јер је била добар познавалац муслиманског света чији су Туркиње о којима пише биле иманентни део. Познавала је њихов језик, обичаје, све мале и велике тајне које су јој биле откриване у харемима које је посећивала. Она је толико дубоко продрла у срж оријенталног друштва да је имала потпуно разумевање за тешка психичка стања у која су долазиле ове жене. Како их је пратила у старом свету, заробљеном традицијом и учмалим обичајима, тако их је пратила и у новом, оном за који су се упорно бориле. Била је сведок њихове промене, посебно их посматрајући у тренутку када је у њихов живот продрло западњачко, модерно схватање света. Од посебне важности за њу је била опсервација женске судбине при додиру њихове цивилизације са неком другом, дија-метрално различитом цивилизацијом. Роман „Нове” управо потенцира тај тренутак када су се две цивилизације сусреле, а тај сусрет због околности под којима се догађа, прелази у судар два различита света. Теза Јелене Ј. Димитријевић коју је овим романом поставила, у складу је са хуманистичким идејама тога доба, а своди се на разарање једне слике према којој су турске жене срећне у новом, модерном свету. Она настоји да покаже да су те жене у себе инкорпорирале традицију која је постала неодвојиви

⁶ Светлана Слапшак: *Харем, номади: Јелена Димитријевић*, (прир.) Бранка Арсић, *Жене, слике, измишљаји*, Београд, 2000, стр. 60.

⁷ Јелена Ј. Димитријевић: *Нове*, Београд, 1912, стр. 21.

део њиховог и мисаоног и емотивног бића, те тако долазимо до закључка да, иако је систем харема неправедан и деградирајући, тих његових последица многе турске жене нису ни свесне. Снага традиције је јача од повремених дахова реформе који усталасају духом, створе пролазна нерасположења утишају се исто тако нагло и неочекивано, као што су се нагло и неочекивано узбуркали. Такође, Јелена настоји да покаже да систем харема није прописала религија већ да ју је наметнула мушка себичност и самовоља. Овакав став представља и један од постулата Јеленине феминистичке идеологије, која ни у ком случају није радикална, већ постоји у оквиру општеприхваћених идеја о женској равноправности.⁸

У роману „Нове” актуелизована је још једна тема, која по својим карактеристикама прелази дозвољене тематске оквире српске књижевности, нарочито ако се на то осмели једна жена. Ради се о својеврсној табу теми – отвореном приказивању сексуалности и потенцирању телесности. У српској књижевности, ову тематику је осим Јелене Ј. Димитријевић, обрадио и Бора Станковић у свом роману „Нечиста крв”. Ова два књижевника су развила мотив табу-сексуалности и показала разлике у начину гледања на мушкарце и жене, продирујући нарочито у душу женских ликова. Обоје су представљали емоционални свет својих јунака, с том разликом што је Јелена веће интересовање показала за развијање романтичне фабуле и конструисање љубавних ситуација, док је Станковић први прозрео и презрео патријархални стид пред Еросом.⁹ Нипошто не треба да чуди чињеница да су се управо Јелена Ј. Димитријевић и Бора Станковић у својој прози дотакли теме еротизма и сексуалности и да су њихове главне јунакиње отворено говориле или наглашавале телесност. Оба књижевника су потекла са јужњачког тла. Јелена, иако није јужњачког порекла, ипак је на том тлу живела један значајан период свог живота, управо онај у коме се формирала као жена и писац. Станковић је, пак, рођен и одрастао на југу, те се од њега и очекивало да у својим делима пренесе

⁸ Предраг Протић: *Суочавање искустава у прози и поезији Јелене Димитријевић*, (ур.) Хаџи Танчић, *Градина*, Ниш, 1982, стр. 147.

⁹ Ана Кохановска, *Еротизам, сексуалност и хистерича у романима „Нечиста крв” и „Нове”*, (ур.) Милан Орлић, *Свеске бр. 83*, Панчево, 2007, стр. 95.

атмосферу узаврелог југа. Упоредивањем књижевног поступка Јелене Ј. Димитријевић и Боре Станковића, можемо трагати за сличностима и разликама на тему презентације сексуалности у српској књижевности на почетку 20. века. Прва заједничка карактеристика уочава се у осликавању портрета главних јунакиња. Главне јунакиње романа „Нечиста крв” Софка, и романа „Нове” Емир-Фатма, потичу из традиционалних окружења. Обе, заробљене сопственим страстима и жудњама за неким садржајем које ће узбудити њихово срце и разгалити душу, прибегавају машти и сањарењу. У оквиру те разбуктале маште отвара се свакако и простор за размишљање о сопственој чулности и телесности. Међутим, оно што дијаметрално разликује ове две јунакиње јесте предмет њихове чулне фасцинације – Софка машта о мушкарцу а Емир-Фатма о жени. Та чињеница умногоме говори и о оригиналности и посебности новине коју је Јелена унела у свој стваралачки поступак. Она се смело окренула тематици којој чак ни они књижевници попут Станковића који су у своје дело инкорпорирали еротизам, нису прибегли. Док је Софка фатална жена, телесна чулна, осетљива, као демон спаја еротику, страст и фатализам, Емир-Фатма је занесењак, осећајна девојка која се због немогућности да провири у реалан свет, окреће сопственом. За разлику од Софке, која има прилику да види и да се сусретне са мушкарцима, Емир-Фатма је осуђена на женско друштво и међу женама тражи предмет свог обожавања. У првој глави романа „Нове”, Јелена, описујући Туркиње из харема и дочаравајући начин на који проводе своје време у харему, изражава став који је свакако новина у српском књижевном канону: Пошто су се наразговарале, свирале су симфоније и плакале; а после су, са сузним очима читале из романа поједина места, и црвенећи криле лице на грудима једна другој. И шта је то што их растужује и узбуђује? Љубав. Ја сам се могла заљубљивати у муслиманке, док се нисам заљубила у Францускињу – рече Емир. И помињаху предмете своје љубави – жене!¹⁰ Дакле, за разлику од Боре Станковића, Јелена Ј. Димитријевић своју јунакињу посматра кроз призму душевног и емотивног, посебно наглашавајући психологију њеног лика. Софка је приказана у својој телесности и експресивној, чулној

¹⁰ Јелена Ј. Димитријевић: *Нове*, Београд, 1912, стр. 7.

лепоти, док се о њеном унутрашњем свету, ван оквира еротских маштања мање зна. Јелена, насупротив Бори Станковићу, улази веома суптилно у тајне женске љубавне психологије, у оквир сексуалности и телесности.¹¹ У роману „Нове” не можемо уочити конкретне и експлицитне еротизоване сцене из разлога што Јелени таква презентација није била примарни циљ. Она је кроз наговештај и илузију настојала да ослика унутрашњи свет турске жене. У поставци својих женских ликова, Јелена поступа као објективан писац. Она своје јунакиње описује као лепе жене али тој лепоти и сензуалности не придаје превелик значај, као што је то у случају Боре Станковића чија Софка представља отелотворење жене као објекта појуде. У оваквој концепцији ликова, можемо трагати за разликама виђеним из родне перспективе, односно посматрању жене из визуре друге жене и из визуре једног мушкарца. Свакако да ће, по природи пола, мушкарац код жене уочити прво њено телесне обдарености и то потенцирати, пре свега. С друге стране, жена, у другој жени гледа мисаоно и емотивно биће, и на нивоу емпатије, посматра њен унутрашњи свет. Јеленини описи ликова и атмосфере испуњени су лиризмом, док код Станковића у описима доминира еротизам. Романи „Нечиста крв” и „Нове” имају документарну основу, а карактеришу их и антрополошки елементи. На основу начина облачења, опхођења и размишљања главна јунакиња романа „Нове” припада канону модерних жена. Она није ни Туркиња ни Европљанка, већ једноставно жена која тражи себе у мору наметнутих правила и форми понашања. У романима Боре Станковића и Јелене Ј. Димитријевић карактеристична је и духовна узнемиреност јунакиња која произилази из средине која их гуши и спутава њихову слободну природу. Из тог разлога и код Софке и код Емир-Фатме присутна је интроспекција и дубоко задирење у пределе сопственог бића. То је тренутак када се развија фантазија. Код Јеленине јунакиње то је маштање о туђем, далеком свету, потом жена, странкиња као симбол бекства из херметичног, затвореног света у коме не проналази себе, а код Софке је то еротизована фантазија. Незадовољне постојећим животом и окружењем коме суштински не припадају, ове

¹¹ Ана Кохановска, *Еротизам, сексуалност и хистерија у романима „Нечиста крв” и „Нове”*, (ур.) Милан Орлић, *Свеске* бр. 83, Панчево, 2007, стр. 98.

јунакиње препуштају се сањарењу и љубавним фантазијама. Оне кроз машту стварају нови свет у коме могу да се остваре и у коме им ништа неће бити забрањено. То се посебно односи на Туркиње које као харемске жене нису имале никакву слободу, те су свој интимни живот чувале у себи, или су пак, као што је описано у роману „Нове” своју интиму делиле са другим женама, а неретко предмет свог обожавања, са мушкарца преносиле на жену. Како је патријархално друштво харема порицало разврат, ослањајући се на прописе из Курана, тако су и жене васпитаване у харемског духу у себи гушиле страст а потенцирале осећај стида. Неретко су харемске жене, као и Емир-Фатма, свој бес или опортунизам манифестовале кроз нападе хистерије. То је био својеврсни одбрамбени механизам у времену када су једнакост и независност жена били угрожени. Телесни симптоми су били скривена врста протеста, односно протофеминизам хистеријског протеста.¹² Патријархални друштвени систем је настојао да угуши сваку врсту испољавања било чулности, било сексуалности, те је хистерија представљала један од начина да се изрази противљене, односно бунт против таквог начина размишљања и живљења. Историјски посматрано, у српској књижевности 20. века није се слободно говорило на тему телесности и сексуалности. Тело се у књижевним делима појављивало искључиво када се писало о смрти. Јелена Ј. Димитријевић, која се по много чему издвојила као оригинална књижевна појава у српској књижевности на почетку 20. века, у својим делима дотакла се и ове, чини се, забрањене теме. Она не осећа никакву препреку ни тешкоћу да говори о завођењу и љубави међу женама. У роману „Нове” Јелена са истинском радозналешћу и прецизношћу описа испитује облике сексуалности који су остали изван стереотипске фантазматичне западне нарације. Ти облици сексуалности су систем симболичких гестова, који посредно говори о цензури културе из које потичу. Можемо закључити да је женско пријатељство у харему блиско женском пријатељству у патријархалном друштву, феминистичкој женској блискости и романтичном женском пријатељству које негује грађанска култура Запада у 19. веку. Сви ти облици блискости су дакле сасвим природни и друштвено прихватљиви, и карактеришу оне

¹² Ибид. , стр. 102.

културе у којима је жена потиснута и маргинализована.¹³ Дакле, та блискост је последица неравноправности жена у друштву. Поступком описа симболичких гестова харемских жена Јелена постиже још један циљ а то је радикална деконструкција оријенталистичке нарације и сексуалне фантазме. Дакле, она описивањем сексуалне културе харема одузима један од идентитарних полазишта балканског мушкарца и показује да су муслиманске жене реалност балканске културе.¹⁴

Роман „Нове”, фикција са израженом документарном основом, на примеру судбине Туркиње Емир-Фатме, заправо приповеда о жени, њеном скривеном, унутрашњем свету и борби за слободу. Уздижући ову тематику на ниво општег, Јеленина прича тако поприма универзалистички карактер. То, дакле, није прозно дело које се бави локалном ситуацијом и културом осуђеном на пропаст, као што је то било у случају путописа „Писма из Ниша о харемима”, већ третира једну много ширу тему, а то је будућност турских жена и њихове борбе за еманципацију. Роман „Нове” у том смислу приказује немилосрдан биланс женске борбе, и не мање бескомпромисан програм настављања те борбе. Роман је писан за две различите читалачке публике, ону која ће читати егзотичну фикцију која уништава оријенталну фантазму и ону публику која ће читати тежак али узбудљив феминистички подухват.

Јелена Ј. Димитријевић се овим романом, који, дакле, по свему има одлике модерног романа, књижевно остварила, и доказала као пажње вредан писац. Посматрано не само са дистанце времена у којем је настао, већ и из данашње перспективе, овај роман спада у квалитетније романе тадашње књижевне продукције. Он се, уклапа у европски литерарни ток, што га свакако препоручује за читање, и што је још важније, подстиче на размишљање о темама које своју актуелизацију добијају и у савремено доба.

¹³ Светлана Слалшак: *Харем, номади: Јелена Димитријевић*, (прир.) Бранка Арсић, *Жене, слике, измишљаји*, Београд, 2000, стр. 62.

¹⁴ Ибид.

SADRŽAJ:

Uvodna reč	3
PROZNE VERTIKALE	
Vojislav Bubanja – PAROLE I ZVERI	..7
Mirjana Milošević – U PEPELU ŽRTVENIKA	11
Eldin Eminović – JANOV TESTAMENT	15
Katarina Ivanović – RECEPT ZA SREĆU	28
Ljiljama Živković – SKULPTURA BRAŠKE	30
Marica Behtan Cecelja – O GLADI I GAĐENJU	32
Miljan Okiljević – FOTOGRAFIJE	34
Marija Vasić – HILJADU ĐUBRETA I ...	43
POETSKE VERTIKALE	
Nenad Glišić – NENAPISANA PESMA ZA...	53
Željko Perović – TÔK	54
Srđan Simeunović Sendan – MOLITVA ZA DUŠU	55
Mihajlo Orlović – POD LIPOM	56
Slobodan B. Đurović – NEKAD I SAD	57
Saša Mićković – TAMNICA I ŽENA	58
Saša Simonović – TOLIN	59
Snežana Milanović – JOŠ UVEK	60
Saša Petrović – POSLEDNJI RADNI DAN ILI...	61
Goran Pilipović – DRUGO JA	64
Omer Ibrahimagić – OBIČNE RIJEČI	65
Ivan M. Petrović – STREPNJA	66
Ljiljana Pantelić Novaković – IPSO FACTO	67
Nusreta Beranac – I	68
Ljubomir Vujović – SVE JE PRVI PUT	69
Mirjana Novokmet – NA TRAGU SREĆE	70
Dušan D. Živančević – ČEDNOST NA KIŠI	72
Katarina Pajić – ČEKANJE	73
Gordana Čulibrk – IMALA SAM ŠEST MAMA	74

KNJIŽEVNE VERTIKALE ZA DECU	
Boro Majdanac – ČUDNA VOJSKA	77
Boro Majdanac – KUCA I ZEC	77
Sladana Lukić – BRODOVI	79
Srđan Simeunović Sendan – ZLATOKOSA	80
Vitimir Teofilović – SVAŠTA I NIŠTA	82
Jovica Đurđić – KUMOVA SLAMA	84

HAIKU VERTIKALE

Ana Stjelja – UŽASI RATA	89
Ana Stjelja – LAMENTI DUŠE	90

ESEJISTIČKE VERTIKALE

Milica Simić – ŽIVOT KAO ŠTO TREBA KOD...	93
Dušan Milijić – ISTORIJA U SENCI EPIKE	100
Spomenka Soskić – KRITIČKI PRIKAZ PRIPOVETKE...	106
dr Ana Stjelja – SUKOB STAROG I NOVOG	110
Nikola Šimić Tonin – RAMA U KNJIŽEVNOME...	119
Bojana Popović – NEGATIVAN...	128

VERTIKALIN IZLOG KNJIGA

Ružica Komar – MOĆ I NEMOĆ LJUBAVI...	137
---------------------------------------	-----

VERTIKALINI KRATKI REZOVI

Nenad Radoš – SASVIM OBIČAN ŽIVOT	149
Nenad Radoš – STARI SAT	149
Lj. Pantelić – NEMA VEZE, NIJE NI VAŽNO	150
D. Dojčinović – POSLE UBISTVA, NEMA KAJANJA	152
Ilija Ivić – DVA	154

LIKOVNE VERTIKALE

Nikola Kusovac – SLIKARSTVO ILI SMRT	157
--------------------------------------	-----

SATIRIČNE VERTIKALE

Balkanski aforističarsko-satiričarski trougao 159

GOSTI VERTIKALE

Podružnica UKRS – Bijeljina

T. Nestorović – TRAGOM KNEZA PJESNIKA... 173

Cvijetin Ristanović – ESEJ O RIJEČIMA 176

Jelina Đurković – HODIŠ LI ZEMLJOM, GOSPODE? 179

T. Nestorović – MELINA IZ „TESALONIKI EKSPRESA“ 186

Borislav Gavrić – ČORAVA KUTIJA 193

Ljiljana Lukić – IZMEĐU ČEKIĆA I NAKOVNJA 198

Grujo Lero – RUKOVET 201

O autorima 202

KNJIŽEVNE VERTIKALE

Broj 6 • maj – avgust 2015.

DRUŠTVO KNJIŽEVNIKA BEOGRADA

Za izdavača:

Srđan Simeunović Sendan, izvršni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Vasa Radovanović

Zamenik glavnog i odgovornog urednika:

Živojin Ivković

Uredništvo:

Živojin Ivković, urednik za prozu

Mirjana Novokmet, urednik za poeziju

Srđan Simeunović Sendan, urednik za satiru

Biljana Kotur, urednik za knjiž. za decu

Štamparija:

Dijamant print

Rukopise slati isključivo elektronskim putem na:

drustvokb@gmail.com

Rukopisi se ne honorarišu

(za sada, ali se nadamo da će se za to steći uslovi)

Web sajt:

www.dkbk.tk

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

КЊИЖЕВНЕ вертикале / главни и одговорни уредник
Васа Радовановић. - Год. 2, бр. 6 (мај 2015 - август 2015)- .
- Београд (Зетска 5) : Друштво књижевника Београда, 2014 -
(Дијамант принт : Београд). - 21 cm

Три пута годишње

ISSN 2334-9085 = Књижевне вертикале

COBISS.SR-ID 201902860

ISSN 2334-9085